

Justisdepartementet
Postboks 8005 Dep
0030 Oslo

17 JAN 2013

Også sendt pr. e-post til birgitte.veyde@jd.dep.no

Deres ref.:
12/6587

Dok. nr.: 149553

Saksbehandler: Trude Hafslund
th@advokatforeningen.no
T +47 22035061

11.01.2013

Høringsuttalelse - Forslag til endringer i utlendingsforskriften §§ 10-8 og 10-9 (heving av underholdskravet mv.)

1. Innledning

Vi viser til departementets høringsbrev av 9. oktober 2012 vedrørende ovennevnte høring.

Det er en prioritert oppgave for Advokatforeningen å drive rettspolitisk arbeid gjennom høringsuttalelser. Advokatforeningen har derfor en rekke lovutvalg inndelt etter fagområder. I våre lovutvalg sitter advokater med særskilte kunnskaper innenfor det aktuelle fagfelt og hvert lovutvalg består av advokater med ulik erfaringsbakgrunn og kompetanse innenfor fagområdet. Arbeidet i lovutvalgene er frivillig og ulønnet.

Advokatforeningen ser det som sin oppgave å være en uavhengig høringsinstans med fokus på rettssikkerhet og på kvaliteten av den foreslåtte lovgivningen.

I saker som angår advokaters rammevilkår vil imidlertid regelendringen også bli vurdert opp mot advokatbransjens interesser. Det vil i disse tilfellene bli opplyst at vi uttaler oss som en berørt bransjeorganisasjon og ikke som et uavhengig ekspertorgan. Årsaken til at vi sondrer mellom disse rollene er at vi ønsker å opprettholde og videreutvikle den troverdighet Advokatforeningen har som et uavhengig og upolitisk ekspertorgan i lovgivningsprosessen.

I den foreliggende sak uttaler Advokatforeningen seg som ekspertorgan. Saken er forelagt lovutvalget for asyl- og utlendingsrett. Lovutvalget består av Bente Mostad Tjugum (leder), Sigrid Broch, Halvor Frihagen, Per-Erik Gåskjenn og Brynjulf Risnes.

Advokatforeningen avgir følgende høringsuttalelse:

2. Generelle merknader

Departementet foreslår ved høringsbrev av 09.10.12 flere endringer i utlendingsforskriftens bestemmelser om underholdskrav.

Departementet foreslår en differensiert heving av underholdskravet i utlendingsforskriften § 10-8, slik at det i forbindelse med søknad om familieinnvandring for noen grupper av utlendinger stilles et høyere krav til underhold enn for andre grupper av utlendinger. Advokatforeningen kan ikke se at et differensiert underholdskrav kan være saklig begrunnet ut i fra lovens formål, og at det kan stride mot EMK art 14 og 8, sett i sammenheng. Advokatforeningen kan derfor ikke støtte forslaget.

Videre foreslår departementet en mindre byråkratisk bestemmelse i utlendingsforskriften § 10-9, knyttet til dokumentasjonskravet, som Advokatforeningen støtter fullt ut.

Når det gjelder trygdeytelser som kan tre i stedet for arbeidsinntekt som grunnlag for oppfyllelse av underholdskravet, foreslår departementet en endring av utlendingsforskriften § 10-9 tredje ledd, bokstav d og § 10-8. Forslaget går ut på å endre bestemmelsene slik at personer som oppfyller kravet til framtidig inntekt gjennom alderspensjon eller uførepensjon som til sammen minst svarer til full minste pensjonsnivå, ikke må vise til tidligere mottatt pensjon. Advokatforeningen støtter forslaget fullt ut, ettersom det innebærer en likestilling av varige trygdeytelser.

Departementet har bedt om tilbakemelding på hvorvidt det kan være grunnlag for særskilte tiltak for å hindre at underholdskravet virker forskjellig for kvinner og menn, og eventuelt hvilke tiltak det kunne være aktuelt å gjennomføre. Advokatforeningen er enig i at det statistiske grunnlaget departementet viser til gir grunn til å tro at underholdskravet virker forskjellig på kvinner og menn, og at det kan være aktuelt med tiltak.

Advokatforeningen vil i tillegg rette oppmerksomheten mot en fersk dom fra Den Europeiske menneskerettighetsdomstol avsagt 6. november 2012 i sak Hode og Abdi mot Storbritannia (22341/09), hvor domstolen konstaterte krenkelse av art 14 sett i sammenheng med art 8, i sak om familieinnvandring. Advokatforeningen mener at domstolens avgjørelse innebærer at departementet må gjøre flere forskriftsendringer enn de som er foreslått, for å sikre at norsk regelverk er i overensstemmelse med våre internasjonale konvensjonsforpliktelser. Avgjørelsen er særlig betydningsfull fordi den i realiteten setter grenser for statens regulering av familieinnvandring begrunnet i innvandringspolitiske hensyn. Advokatforeningen mener videre at avgjørelsen får betydning for departementets forslag om differensiert underholdskrav. Avgjørelsen vil derfor bli gjennomgått før de konkrete merknadene til de enkelte forslagene.

Saken gjaldt herr Hode fra Somalia som flyktet til Storbritannia i 2004. Hr Hode ble anerkjent som flyktning i 2005, og ble gitt oppholdstillatelse i 5 år med mulighet for å søke varig tillatelse. I 2007 dro han til Djiboti og giftet seg med fru Abdi, borger av Djiboti. Britiske myndigheter avsto familieinnvandring første gang i 2007, med den begrunnelsen at referansen ikke var varig bosatt i riket. Partene fikk et barn i 2008, og klageinstansen opprettholdt avslaget i 2008. Denne gangen var begrunnelsen at partene ikke tidligere hadde utøvd noe familieliv i Storbritannia og at det ikke var noe til hinder for at Hr Hode dro til Djiboti for å bosette seg der sammen med sin ektefelle. Ekteparet klaget saken inn for EMD og påstod krenkelse av retten til ikke-diskriminering i art 14, sett i sammenheng med retten til respekt for familieliv i art 8. Klagerne

gjorde gjeldende at de ble behandlet forskjellig i forhold til retten til respekt for familieliv, sammenlignet med andre utlendinger med «*temporary leave to remain in the United Kingdom.*» Klagerne viste til at studenter og arbeidere med midlertidige tillatelser fikk familieinnvandring uavhengig av når ekteskapet ble inngått før eller etter ankomst til riket. Det ble vist til at flyktninger som giftet seg etter ankomst var i en analog situasjon som studenter og arbeidere i samme situasjon, og at det ikke var rimelig å gjøre forskjell. Videre ble det anført at klagerne var behandlet forskjellig fra familier hvor ekteskapet var inngått før flyktningen forlot hjemlandet, og at slik forskjellsbehandling ikke var «*objectively and reasonably justified.*»

Domstolen gir sine vurderinger i avgjørelsens avsnitt 42 til 56.

I avsnitt 43 starter domstolen med å gjenta et velkjent og velreferert prinsipp om at det i utgangspunktet ikke påligger statene noen forpliktelse etter EMK art 8 til å respektere utlendingers valg av bosted og derved innvilge familieinnvandring. Deretter går domstolen inn på modifiseringer. Avsnitt 33 gjengis i sin helhet:

43. The Court accepts that there was no obligation on a State under Article 8 of the Convention to respect the choice by married couples of the country of their matrimonial residence and to accept the non-national spouses for settlement in that country. However, with regard to social benefits, the Court has previously held that if a State did decide to enact legislation providing for the payment as of right of a welfare benefit or pension - whether conditional or not on the prior payment of contributions - that legislation had to be regarded as generating a proprietary interest falling within the ambit of Article 1 of Protocol No. 1 for persons satisfying its requirements (see, for example, *Stec and Others v. the United Kingdom (dec.)* [GC], cited above, § 54). Likewise, the Court considers that if the domestic legislation in the United Kingdom confers a right to be joined by spouses on certain categories of immigrant, it must do so in a manner which is compliant with Article 14 of the Convention. In this regard, the Court observes that the Immigration Rules in this case obviously affected the home and family life of the applicants and their children as it impacted upon their ability to set up home together and enjoy family life while living together in a family unit. The Court therefore finds that the facts of this case fall within the ambit of Article 8

Om kravet til ikke-diskriminering etter EMK art 14 uttaler retten i avsnitt 45:

45. Moreover, in order for an issue to arise under Article 14 there must be a difference in the treatment of persons in analogous, or relevantly similar, situations (*D.H. and Others v. the Czech Republic* [GC], no. 57325/00, § 175, ECHR 2007; *Burden v. the United Kingdom* [GC], no. 13378/05, § 60, ECHR 2008-). Such a difference of treatment is discriminatory if it has no objective and reasonable justification; in other words, if it does not pursue a legitimate aim or if there is not a reasonable relationship of proportionality between the means employed and the aim sought to be realised. The Contracting State enjoys a margin of appreciation in assessing whether and to what extent differences in otherwise similar situations justify a different treatment (*Burden*, cited above, § 60). However, the scope of this margin will vary according to the

circumstances, the subject-matter and the background.

Britiske myndigheter hevdet i korte trekk at det var saklig grunn til å gjøre forskjell mellom de anførte grupper av utlendinger, og at det uansett lå innenfor statens skjønnsmargin og bestemme slike ulikheter. Dette standpunktet ble myndighetene ikke hørt med.

I avsnitt 46 til 48 konkluderer domstolen med at klagerne omfattes av EMK art 14 vern mot diskriminering basert på «annen status». Avsnitt 46 hitsettes:

46. In the present case, the treatment of which the applicant complains does not fall within one of the specific grounds listed in Article 14. In order for the applicant's complaint to be successful, he must therefore demonstrate that he enjoyed some "other status" for the purpose of Article 14. In this regard, the Court recalls that the words "other status" (and a fortiori the French "toute autre situation") have generally been given a wide meaning (see Carson, cited above, § 70, and Clift v. the United Kingdom, no. 7205/07, § 63, 13 July 2010). Although the Court has consistently referred to the need for a distinction based on a "personal" characteristic in order to engage Article 14, it is clear that the protection conferred by that Article is not limited to different treatment based on characteristics which are personal in the sense that they are innate or inherent (see Clift v. the United Kingdom, cited above, § 59). On the contrary, the Court has found "other status" where the distinction was based on military rank (Engel and Others v. the Netherlands, 8 June 1976, Series A no. 22); the type of outline planning permission held by the applicant (Pine Valley Developments Ltd and Others v. Ireland, 29 November 1991, Series A no. 222); whether the applicant's landlord was the State or a private owner (Larkos v. Cyprus [GC], no. 29515/95, ECHR 1999-I; the kind of paternity the applicant enjoyed (Paulík v. Slovakia, no. 10699/05, ECHR 2006-XI (extracts)); the type of sentence imposed on a prisoner (Clift v. the United Kingdom, cited above); and the nationality or immigration status of the applicant's son (Bah v. the United Kingdom, no. 56328/07, ECHR 2011).

Partene var ikke uenige om at det var en forskjell på familieinnvandringsreglene for flyktninger som var gift før de forlot hjemlandet og flyktninger som giftet seg etter ankomst til riket. Retten tok først stilling til om det forelå en analog situasjon, og konstaterte at det ikke er krav om at situasjonen skal være identisk, jf avsnitt 50. Domstolen fant at den eneste forskjellen på flyktningers rett til familieinnvandring var basert på når ekteskapet var inngått. Og tilsvarende fant domstolen at klagerne var i en analog situasjon som studenter og arbeidere som har midlertidige tillatelser og som rett til familieinnvandring med sin familie.

Deretter gikk domstolen inn på sin vurdering av hvorvidt forskjellsbehandlingen var saklig og rimelig begrunnet. Av avsnitt 51 fremgår at formålet med at studenter og arbeidere med midlertidige tillatelser ble gitt anledning til å få sine ektefeller på familieinnvandring var i følge britiske myndigheter gitt for å være et insentiv for at studenter og arbeidere skulle komme og arbeide og studere der. Mens formålet med familieinnvandringsreglene for flyktninger var dels og overholde internasjonale forpliktelser uten å gi flyktninger et insentiv til å velge Storbritannia fremfor andre land.

Domstolens vurdering av statens skjønnsmargin og sammenhold det med begrunnelsen for forskjellsbehandlingen, og kom til at det ikke var saklig og rimelig begrunnet å gjøre forskjell på flyktninger som etablerte ekteskap etter ankomst og arbeidere og studenter med midlertidige tillatelser, jf avsnittene 52-54:

52. The Court recalls that a difference in treatment has no objective and reasonable justification if it does not pursue a legitimate aim or if there is not a reasonable relationship of proportionality between the means employed and the aim sought to be realised. The Contracting State enjoys a margin of appreciation in assessing whether and to what extent differences in otherwise similar situations justify a different treatment (Burden, cited above, § 60; and Carson, cited above, § 61). The scope of this margin will vary according to the circumstances, the subject-matter and the background. A wide margin is usually allowed to the State under the Convention when it comes to general measures of economic or social strategy. Because of their direct knowledge of their society and its needs, the national authorities are in principle better placed than the international judge to appreciate what is in the public interest on social or economic grounds, and the Court will generally respect the legislature's policy choice unless it is "manifestly without reasonable foundation" (Stec and Others v. the United Kingdom, [GC], nos. 65731/01 and 65900/01, § 52, ECHR 2006

53. The Court accepts that offering incentives to certain groups of immigrants may amount to a legitimate aim for the purposes of Article 14 of the Convention. However, it observes that this "justification" does not appear to have been advanced in the recent domestic cases cited by the applicants. While the Court recognises that the Government were estopped from arguing this point in A (Afghanistan), it notes that in the later case of FH (Post-flight spouses) Iran the Upper Tribunal (Asylum and Immigration) found no justification for the particularly disadvantageous position that refugees had found themselves to be in when compared to students and workers, whose spouses were entitled to join them. In fact, the Tribunal went so far as to call on the Secretary of State for the Home Department to give urgent attention to amending the Immigration Rules so as to extend them to the spouses of those with limited leave to remain as refugees. The Immigration Rules were subsequently amended in the manner suggested by the Tribunal.

54. In light of the above, the Court does not consider that the difference in treatment between the applicants, on the one hand, and students and workers, on the other, was objectively and reasonably justified.

Domstolen konkluderte videre med at det ikke var noen saklig og rimelig grunn til å behandle flyktninger som hadde giftet seg «post-flight» annerledes enn de som hadde giftet seg «pre-flight», jf avsnitt 55 i avgjørelsen. Det faktum at familieinnvandring gis til flyktnings ektefeller hvor ekteskapet er etablert før flyktnings avreise fra hjemlandet, noe som er å overholde internasjonale forpliktelser, innebærer ikke i seg selv en saklig grunn til å forskjellsbehandle ekteskap som ble inngått etter flyktnings ankomst til riket, jf avsnitt 55:

55. Furthermore, the Court sees no justification for treating refugees who married post-flight differently from those who married pre-flight. The Court accepts that in permitting refugees to be joined by pre-flight spouses, the United Kingdom was honouring its international obligations. However, where a measure results in the different treatment of persons in analogous positions, the fact that it fulfilled the State's international obligation will not in itself justify the difference in treatment.

Domstolen konkluderte derfor med at det forelå en krenkelse av art 14, sett i sammenheng med art 8, jf avsnitt 56 i dommen.

3. Merknader til de konkrete forslagene

1. Til høringsbrevets pkt 4.1 om heving av underholdskravet

Departementet foreslår en differensiert heving av underholdskravet i utlendingsforskriften § 10-8 om fremtidig inntekt, slik at det i forbindelse med søknad om familieinnvandring for noen grupper av utlendinger stilles et høyere krav til underhold enn for andre grupper av utlendinger. Nåværende krav går ut på at referansepersonen må sannsynliggjøre 88 % av lønnstrinn 19 i statens lønnsregulativ, hvilket i dag utgjør kr 242.400,-. Den hevingen som foreslås, går ut på å kreve sannsynliggjøring av fremtidig inntekt svarende til 95 % av lønnstrinn 19, hvilket utgjør kr 261.700,-.

Endringen er kun tilsiktet å gjelde utlendinger som har giftet seg eller på annen måte etablert et familieliv etter ankomst til riket. Endringen skal ikke gjelde hvor referansepersonen er norsk eller nordisk borger, eller hvor det dreier seg om en utlending med permanent oppholdstillatelse i riket, *og hvor disse referansepersonene «tar høyere utdanning (høyskole eller universitet) og har opptjent minst 60 studiepoeng eller tar fagskoleutdanning og har gjennomført minst etter års normert studietid».*

Departementet oppgir som begrunnelse at: *«Ut fra hovedformålet med underholdskravet om at partene skal være selvforsørget, mener departementet at det ikke er urimelig å stille krav om at den som vil hente nye familiemedlemmer til Norge, bør ha en inntekt på nivå med tidligere lønnstrinn 15 i hovedlønnstabellen i hovedtariffavtalen med staten, som vil tilsvare om lag 261.700,- kr etter gjeldende hovedtariffavtale.»*

Begrunnelsen må anses å være innvandringsregulerende.

Advokatforeningen kan ikke se noen saklig og rimelig grunn til at det skal opereres med forskjellige underholdskrav. Det er første gang departementet foreslår et differensiert underholdskrav. Departementet har ved sitt forslag ikke gitt noen rimelig forklaring på hvorfor det er saklig å oppstille et krav om at noen familier skal underholdes på en inntekt på kr 242.400,- og andre familier på kr 261.700,-.

Advokatforeningen kan ikke se at et differensiert underholdskrav kan være saklig begrunnet ut i

fra hensynet til forsørgelse, og mener at forslaget strider mot EMK art 14 og 8, sett i sammenheng. Det vises til avgjørelsen fra EMD Hode og Abdi, som er referert ovenfor. Advokatforeningen kan derfor ikke støtte forslaget.

2. Til høringsbrevets pkt 4.2 om dokumentasjon

Departementet foreslår at dagens utlendingsforskrift § 10-9 første ledd endres slik at krav om tidligere inntekt ikke nødvendigvis må dokumenteres gjennom likningsattest, men at det holder med å fremlegge hvilken inntekt arbeidsgiver har innrapportert. Dette gjør praktiseringen av dokumentasjonskravet mindre byråkratisk.

Advokatforeningen støtter forslaget fullt ut.

3. Til høringsbrevets pkt 4.3 om varige trygdeytelser

Departementet foreslår endring av utlendingsforskriften § 10-9 tredje ledd, bokstav d og § 10-8. Forslaget går ut på å endre bestemmelsene slik at personer som oppfyller kravet til framtidig inntekt gjennom alderspensjon eller uførepensjon som til sammen minst svarer til full minste pensjonsnivå, ikke må vise til tidligere mottatt pensjon.

Advokatforeningen støtter forslaget fullt ut, ettersom det innebærer en likestilling av varige trygdeytelser.

Advokatforeningen vil samtidig benytte anledningen å peke på at det å forskjellsbehandle adgangen til familieinnvandring basert på hvilken type trygdeytelse referansepersonen har, etter EMK art 14 kan bli ansett for diskriminering på grunnlag av «other status». I noen tilfeller kan f.eks. arbeidsavklaringspenger gis over en så lang periode at den mister sitt midlertidige preg. Det vises til at det ikke gjelder de samme tidsbegrensninger for arbeidsavklaring som tidligere. Departementet bør derfor vurdere om det er mer hensiktsmessig å legge opp inntektskriteriene annerledes, ettersom noen typer NAV ytelser gis over så lang periode at det rimelig å si at den mister karakter av å være midlertidig.

Advokatforeningen foreslår at UDI gis skjønnsmessig adgang til å anse kravet til tidligere og fremtidig inntekt oppfylt i saker der referansepersonens helse eller tilknytning til arbeidslivet innebærer at det er klart sannsynlig at han eller hun vil returnere til arbeidslivet eller få innvilget en ikke tidsbegrenset trygdeytelse når perioden for den tidsbegrensede trygdeytelsen løper ut. Det samme bør gjelde i tilfeller der kravet til tidligere inntekt ikke er oppfylt på grunn av barnefødsel, sabbatsår, studiepermisjon eller liknende, men referansepersonen har ubetinget rett til gjeninntreden i tidligere stilling.

4. Til pkt 5 om ulik virkning av underholdskravet

Departementet har bedt om tilbakemelding på hvorvidt det kan være grunnlag for særskilte tiltak for å hindre at underholdskravet virker forskjellig for kvinner og menn, og eventuelt hvilke tiltak det kunne være aktuelt å gjennomføre. Advokatforeningen er enig i at det statistiske grunnlaget departementet viser til gir grunn til å tro at underholdskravet virker forskjellig på kvinner og menn. Advokatforeningen vil peke på det biologiske faktum at det kun er kvinner som kan føde barn. Følgelig vil det være et hinder for at kvinnen i forbindelse med fødsel og permisjon får posisjonert seg i utdanning og jobb. Det er derfor ikke tvil om at kvinnens oppgave med å bære frem barnet praktisk talt gjør henne dårligere rustet til å oppfylle underholdskravet for å gjenforenes med far til barnet.

I lys av EMDs avgjørelse i saken Hode og Abdi mot Storbritannia, mener Advokatforeningen at det er høyest aktuelt å stille spørsmålstegn ved om dagens krav til underhold reelt sett innebærer en forskjellsbehandling på grunnlag av kjønn, jf EMK art 14, i relasjon til respekten for familieliv, jf EMK art 8. En forskjellsbehandling på grunnlag av kjønn kan verken sies å være saklig eller rimelig. Sagt på en annen måte, bør kvinnens «arbeid i hjemmet» likestilles med «mannens utearbeid», jf prinsippene fra Husmordommen, jf Rt 1975 s 220.

4. Avslutning

Advokatforeningen mener at avgjørelsen fra Den Europeiske menneskerettighetsdomstol i sak Hode og Abdi mot Storbritannia (22341/09) får betydning for norske regler om familieinnvandring, utover det som følger av de konkrete merknadene ovenfor.

I likhet med i Storbritannia, sondres det også i Norge mellom flyktningers rett til familieinnvandring med basis i tidspunktet for når ekteskapet er inngått. Er referansepersonen flyktning, jf utlendingsloven § 28, og partene giftet seg før referansepersonen reiste inn i riket, gjelder det ikke noe underholdskrav, jf forskriftens § 10-8, jf lovens § 58, og det er således ubetinget adgang til familieinnvandring, så lenge ekteskap og identitet anses tilstrekkelig sannsynliggjort. Situasjonen for flyktninger som har giftet seg «post-flight» gjelder det derimot etter dagens regler et restriktivt underholdskrav, jf utlendingsforskriften § 10-8 om framtidig inntekt og § 10-9 om fortidig inntekt. Spørsmålet er om underholdskravet som ble innført med den nye utlendingsloven nå er så restriktivt at det i realiteten innebærer at denne gruppen av flyktninger i realiteten vil være avskåret fra familieinnvandring i de første 5 år; akkurat som var tilfellet i Storbritannia før lovendringen i 2011, jf dommens avsnitt 13 og 17. I så fall dreier det seg om en usaklig forskjellsbehandling som ikke kan forsvares i et rimelig krav om at utlendingen som utgangspunkt må kunne forsørge seg selv og sin familie ved innvilgelse av familieinnvandring.

En flyktning som innvilges asyl i landet og eksempelvis gifter seg samme år, kan ikke regne med å få sin ektefelle til landet før på mange år. Flyktningen må gjennom introduksjonsprogrammet og lære seg norsk før det i det hele tatt er aktuelt med utdanning og jobb, og det vil kunne ta tid å opparbeide seg fast stilling på det nivå, og over en slik forutgående periode som utlendingsforskriften krever. Den store vesensforskjell fra det tidligere underholdskrav etter gammel lov, var at det ikke bare var krav om framtidig inntekt for den perioden det ble søkt

tillatelse for, men at det også var krav om forutgående inntekt over en viss periode og et visst nivå. Det er skjerpningen som gjør at det etter det nye underholdskravet i praksis tar mye lenger tid for referansen å oppfylle, enn etter gammel ordning.

I tillegg til at praksis etter EMD kan sette rammer for det norske familieinnvandringsregelverket, vil Advokatforeningen avslutningsvis peke på at Norge bør se seg tjent med en harmonisering i forhold til familieinnvandringsregelverket i EU. Norge deltar i EU samarbeidet på flere nivå; EØS samarbeidet gjennom EØS avtalen, grense og politisamarbeidet gjennom Schengen og ved Dublin II forordningen i asylsaker. Følgelig er det ikke på samme måte like legitimt formål å gjøre Norge mindre attraktivt ved å gjøre underholdskravet så strengt at det vil lede til økt asylstrøm til våre samarbeidspartnere. Et mer legitimt formål bør være harmonisering av regelverket, slik at et land i samarbeidet ikke fremstår som noe mer attraktivt enn det andre. EMDs avgjørelse i saken Hode og Abdi setter ikke bare grenser for norsk praksis, men også for alle land i Europa.

Vennlig hilsen

Erik Keiserud
leder

Merete Smith
generalsekretær